

der skal beskattes foreløbigt i henhold til skattebillet (B-indkomst), må det haves for øje, at det mest rationelle for så vidt er at opkræve de foreløbige skatter ved indeholdelse, idet indeholdelsen kan afpasses efter indkomstens størrelse til enhver tid. Sker opkrævning af de foreløbige skatter derimod i henhold til skattebillet, og udvikler den skattepligtiges indkomstforhold sig anderledes, end det blev antaget ved beregningen af den foreløbige skat, vil det, hvis restskat eller overskydende skat skal undgås, være nødvendigt at ændre de foreløbige skattebeløb. Under hensyn hertil må det være naturligt at udforme reglerne således, at de foreløbige skatter skal erlægges gennem indeholdelse i alle forhold, hvor dette er praktisk muligt, og hvor en sådan indeholdelse kan gennemføres uden uforholdsmæssigt besvær for dem, der skal foretage indeholdelsen, og for skattemyndighederne, der skal administrere opkrævningen.

De indkomstarter, der inddrages under indeholdelsesordningen — og altså skal anses som A-indkomst — må herefter være sådanne, som i alt væsentligt repræsenterer nettoindkomst for modtageren, og hvor indkomstens størrelse derfor i sig selv er afgørende for, hvilken skat der skal svares af den; de fradrag, der i sådanne tilfælde indrømmes ved indkomstopgørelsen og skatteberegningen, vil normalt kun frembyde mindre variationer fra år til år, og det vil derfor være muligt at tage hensyn til dem ved udarbejdelsen af grundlaget for den foreløbige beskatning. Det må endvidere, hvis indeholdelsen skal være praktisk gennemførlig, være en forudsætning, at de pågældende indkomster tilgår den skattepligtige fra en mere begrænset kreds af indtægtskilder.

Disse betragtninger er lagt til grund ved den i paragraffens nr. 1-7 foretagne fastlæggelse af de indtægtsarter, der skal betragtes som A-indkomst. Bestemmelsen er udtømmende, således at alene de i denne paragraf omhandlede indkomstarter, herunder sådanne, der i henhold til nr. 8 efter finansministerens bestemmelse skal anses for A-indkomst, falder ind under indeholdelsesordningen, medens andre indkomster — bortset fra aktieudbytter, for hvilke der som nævnt er foreslået særlige regler i afsnit VI — bliver at anse for B-indkomst, jfr. § 46, stk. 3, sidste pkt.

En almindelig forudsætning for, at en indkomst skal anses som A-indkomst for modtageren, er, at der er tale om skattepligtig indkomst for denne, jfr. § 41, stk. 1, 2. pkt. Heri ligger både, at indkomsten efter sin art skal være skattepligtig indkomst for modtageren, og at modtageren skal opfylde betingelserne for at være skattepligtig her i

landet. Efter den udformning henholdsvis § 42 og skattepligtsbestemmelserne, specielt § 2, har fået, vil disse forudsætninger normalt være opfyldt, når indkomsten hidrører her fra landet. Der kan dog tænkes undtagelser; hvis der fra en herværende virksomhed udbetales løn til en person, der bor og opholder sig i udlandet, for virksomhed udført i udlandet, skal der således ikke finde nogen indeholdelse sted, idet der ifølge § 2, stk. 1 a), ikke består skattepligt for modtageren i dette tilfælde. Det forudsættes endvidere, at der er tale om indkomst, hvoraf der skal svares skat, som opkræves efter lovforslagets regler; gratialer og lignende, hvoraf der i henhold til § 2, nr. 10, i lovebekendtgørelse nr. 210 af 18. juni 1964 skal svares særlig indkomstskat, er derfor ikke at anse for A-indkomst. Endvidere falder indtægter, hvori der i henhold til lovebekendtgørelse nr. 202 af 4. juni 1964 sker tilbageholdelse af sømandsskat, uden for den her omhandlede indeholdelsesordning. For så vidt angår den særlige afgift af visse udbetalinger i henhold til renteforsikringsloven henvises til det nedenfor under nr. 7 anførte.

Til de enkelte punkter under § 42 bemærkes følgende:

ad nr. 1. Det er her foreslået, at vederlag for personligt arbejde i tjenesteforhold skal anses for A-indkomst. Lønindtægt vil normalt i alt væsentligt være nettoindtægt for modtageren, således at forstå, at indtægterhvervelsen ikke er forbundet med udgifter, ligesom de fleste lønmodtagere sædvanligt vil oppebære deres indtægt fra en enkelt eller dog et fåtal af arbejdsgivere. De fradrag, der i sådanne tilfælde skal indrømmes ved indkomstopgørelsen og skatteberegningen, vil normalt være nogenlunde ensartede fra år til år. Lønindtægt forekommer således velegnet til at behandles som A-indkomst, og er da også den indtægtsart, som udenlandsk skattelovgivning i første række har inddraget under indeholdessystemet.

Det er kun vederlag for arbejde i tjenesteforhold, der er omfattet af bestemmelsen; om arbejdet udføres i det offentlige tjeneste eller for en privat arbejdsgiver er derimod uden betydning, ligesom det i sidstnævnte tilfælde principielt er uden betydning, om arbejdet udføres i arbejdsgiverens erhvervsvirksomhed eller i hans private husførelse.

På den anden side falder indkomst, der oppebæres ved selvstændig erhvervsvirksomhed, uden for bestemmelsen. Sådanne indtægter vil normalt være lidet egnede til at være genstand for indeholdelse, da de ikke repræsenterer nettoindtægt for modtageren og i øvrigt ofte oppebæres fra en ubestemt